

Äidillä on syöpä ja luonnonsuojelua tarvitaan

Mia löytää voimaa metsästä.

• *Rautametsä, QuoiWasMitä, ohjaus Maija Linturi, äänikoreografi Cécile Thevenot, 17.11. Seikkailupuisto /Timantti.*

Mian äiti sairastaa syöpää. Isää masentaa, eikä häneen saa yhteyttä. Lapsen optimismissaan Mia tahtoo pelastaa äidin ja isän sekä säilyttää perheen ehjänä. Pelkoineen ja ahdistuksineen Mia muuttaa metsään, jossa hän kohtaa outoja olosuhteita ja olentoja. Metsässä elämän mittasuhteet asettuvat kohdalleen. Menetysten ja surun jälkeenkin on elämää ja rakkautta.

Ranskalais-saksalais-suomalainen teatteriryhmä QuoiWasMitä on Maija Linturin ohjaamassa Rautametsässä tarttunut vakavaan ja koskettavaan aiheeseen, joka tosin saattaa olla vielä vieras osalle pienistä katsojista. Kirjoitettu ja puhuttu teksti on esityksessä korvautunut unenomaisella visuaalisista ja auditiivisista elementeistä rakennetulla dramaturgialla.

Esitys on suunnattu yli 8-vuotiaille. Keskiviikkona näkemässäni esityksessä yleisö koostui pääasiassa alakoululaisista ja heidän opettajistaan. Esityksen sisältö ja visuaaliseen teatteriin perustuva muoto herättivät yhtäältä hämmennytyksestä ja pitkästyneisyydestä kertovaa hihittelyä ja kahinaa, toisaalta keskittyneisyydestä ja innostuneisuudesta kumpuavaa spontaania reagoitua. Haastava ja innostava

Perrine Ferrafiat, Mariela Ganzler ja Lena Kiessling häääävät näyttämöllä lukuisissa rooleissa, itsensä häivyttäen ja nukeille tilaa antaen. Nuket ja esineet saavat nukettajiensa käsissä luonnikkaat liikekielekset, luonteet ja tunne-elämät.

Mia on noin 40 senttiä korkea perinteinen nukkehahmo. Syöpään kuolevat irrottavat usein vähä vähältä otteensa elämästä ja liukuvat pois omaistensa ulottuvilta. Tätä äidin poistuneisuutta kuvaa oivaltavasti pelkkä valkoinen huivi.

Mian isä muodostuu miesten takista ja keppiin kiinnitetystä litteästä päästä, jonka liioiteltu laskeutuminen hartioiden väliin ja jopa takin sisään kuvaa erinomaisesti isän masentuneisuutta ja poissaoloa. Metsän pienet ja koomiset sekä suuret ja kunnioitusta herättävät olennot rakentuvat yksinkertaisesti, mutta tehokkaasti erikokoisista oksista ja puun kappaleista.

Näyttämöllä tuotetut äänikoreografiat – veden lorina, viinipullotelineen narina, metalliesineiden rahinat ja kilinät ja nukettajien äänielimillään tuottamat ääniefektit, monikielinen puhe sekä laulu – ovat merkittävässä roolissa tunnelmien ja rytmien luojina.

ANNINA KARHU

<http://www.ts.fi/online/kulttuuri/arviot/teatteri/175554.html>